

Sygn. akt II Ca 801/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Oleksiak

Sędziowie: SO Katarzyna Biernat - Jarek

SR (del.) A. K. (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku P. D.

z udziałem (...) spółki z o.o. w K.

o zezwolenie na złożenie do depozytu

na skutek apelacji wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa - Podgórze w Krakowie z dnia 11 lutego 2016 roku, sygnatura akt: I Ns 72/16/P

postanawia:

oddalić apelację.

SSR Anna Kruszewska SSO Katarzyna Oleksiak SSO Katarzyna Biernat - Jarek

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie oddalił wniosek wnioskodawcy P. D. o zezwolenie na złożenie do depozytu.

Uzasadniając powyższe Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawca P. D. zwrócił się z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na złożenie do depozytu sądowego kwoty 26.220,73 zł. podając, iż jest zobowiązany do uiszczenia wskazanej kwoty na rzecz (...) spółki z o.o. w K., a obowiązek ten wynika z wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt XV GC 743/14. Wnioskodawca wskazał, że zwrócił się do pełnomocnika wierzyciela o wskazanie numeru rachunku bankowego, na który mógłby przelać wskazaną sumę, ale rachunek podany przez niego okazał się zamknięty, w związku z czym pieniądze zostały mu zwrócone przez bank.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy uznał, że wniosek był bezzasadny bowiem mimo, iż dłużnik nie posiada numeru rachunku bankowego wierzyciela i nawet pomimo podjęcia przez niego w tym zakresie wymaganych zabiegów numeru tego nie uzyskał, to jednak nie sposób było stwierdzić, iż spełnienia świadczenia do rąk wierzyciela jest niemożliwe. Zarówno sama osoba wierzyciela, jak i też adres jego siedziby są znane. Dłużnik może zatem spełnić świadczenie choćby w poprzez przekaz pocztowy, zwłaszcza, że stosownie do art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe potwierdzenie nadania przekazu pocztowego wydane przez placówkę pocztową operatora wyznaczonego ma moc dokumentu urzędowego. Nie rodzi to zatem żadnego niebezpieczeństwa dla dłużnika, zaś złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu, jako ultima ratio, powinno mieć miejsce wyłącznie w sytuacji kiedy nie istnieje inna metoda jego spełnienia.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca zaskarżył go w całości i zarzucił:

1. naruszenie art. 693¹ k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że podanie przez wierzyciela dłużnikowi błędnego numeru rachunku bankowego, na który dłużnik pomimo podjętych prób nie mógł spełnić świadczenia, nie stanowi wystarczającej podstawy dla wniosku o złożenie świadczenia do depozytu sądowego, podczas gdy przelew bankowy jest jedynym właściwym i bezpiecznym dla dłużnika sposobem spełnienia świadczenia pieniężnego na rzecz spółki prawa handlowego;

2. naruszenie art. 486 §1 i § 2 k.c. w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku Prawo pocztowe, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że jako dłużnik mógł spełnić świadczenie poprzez przekaz pocztowy, podczas gdy przekaz pocztowy, który nie został podjęty przez adresata przekazu, nie stanowi sposobu spełnienia świadczenia, albowiem w całości wraca do nadawcy, a uczestnik jako wierzyciel, który uchyla się od wskazania wnioskodawcy prawidłowego rachunku bankowego, uniemożliwia spełnienie świadczenia objętego wnioskiem o zezwolenie na przyjęcie do depozytu sądowego.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty wskazanej we wniosku oraz o zasądzenie od wierzyciela na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm prawem przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w tym zakresie oraz o zasądzenie od na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki postępowania nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, uznając tym samym rozstrzygnięcie Sądu I instancji za prawidłowe.

W myśl art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy: określić zobowiązanie, przy wykonaniu , którego składa się przedmiot; przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie; dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony; wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany oraz warunki, pod którymi wydanie ma nastąpić. Okoliczności uzasadniające złożenie przedmiotu do depozytu sądowego reguluje natomiast przepis art. 467 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik może złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego, poza wypadkami przewidzianymi w innych przepisach, jeżeli wskutek okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, nie wie, kto jest wierzycielem albo nie zna miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela, jeżeli wierzyciel nie ma pełnej zdolności do czynności prawnych ani przedstawiciela uprawnionego do przyjęcia świadczenia, jeżeli powstał spór, kto jest wierzycielem, jeżeli z powodu innych okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. Wnioskodawca wykazał okoliczności uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego, gdyż we wniosku przytoczył okoliczności dotyczące osoby wierzyciela z powodu, których świadczenie nie może być spełnione (art.467 pkt 4 k.c.), a wniosek spełniał pozostałe przesłanki z art. 693 k.p.c.

W piśmie procesowym inicjującym przedmiotowe postępowanie wnioskodawca podał, iż pomimo próby kontaktu z pełnomocnikiem wierzyciela nie udało mu się uzyskać prawidłowego numeru rachunku bankowego, na który mógłby przelać wskazaną sumę. Jednak dla oceny zasadności apelacji wnioskodawcy zasadnicze znaczenie ma treść art. 693¹ k.p.c. zgodnie, z którym w postępowaniu o złożenie świadczenia do depozytu sądowego sąd nie bada prawdziwości twierdzeń zawartych we wniosku, a ogranicza się wyłącznie do oceny, czy według przytoczonych okoliczności złożenie do depozytu jest prawnie uzasadnione. Sąd Rejonowy nie posiadał, więc uprawnienia do badania, czy złożenie świadczenia do depozytu jest rzeczywiście uzasadnione pod względem materialnoprawnym i nie mógł rozstrzygać żadnych sporów w tym przedmiocie. Podstawowym obowiązkiem Sądu było ustalenie, czy twierdzenia przedstawione

przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Zatem same twierdzenia wnioskodawcy, iż nie zna on numeru rachunku bankowego, na który mógłby spełnić świadczenie nie były wystarczające do stwierdzenia, iż z powodu okoliczności dotyczących osoby wierzyciela świadczenie nie może być spełnione. To zaś oznacza, że nie istniała formalna podstawa do zezwolenia wnioskodawcy na złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

W ocenie Sądu Okręgowego jakkolwiek mimo, że trafnie podnosi się w apelacji, iż w sytuacji nie podjęcia przez adresata skierowanego do niego przekazu pocztowego nie dochodzi do spełnienia świadczenia, to jednak niezasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 486 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 17 ustawy Prawo pocztowe, bowiem z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynikało, żeby dłużnik skorzystał z możliwości zaspokojenia wierzyciela poprzez nadanie na jego adres dłużnej sumy pieniężnej za pomocą przekazu pocztowego, a ta wskazywana przez Sąd Rejonowy metoda, stanowiła jedynie przykładowy, alternatywny sposób spełnienia świadczenia wykluczający konieczność złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak na wstępie.

SSR Anna Kruszewska SSO Katarzyna Oleksiak SSO Katarzyna Biernat - Jarek